

Nr 70.

Av herr **Senander**, *angående utredning av frågan om ledarhundar till de blinda.*

Trots de förbättringar, som under senare år genomförts för de olyckliga människor som drabbats av blindhet, lever många av dem under synnerligen svåra förhållanden. Deras lyte är av sådan art, att de icke kan klara sig utan hjälp av andra människor. Ofta är deras ekonomiska läge sådant, att de får dra sig fram under mycket torftiga omständigheter.

En syn, som man inte sällan möter, är en blind, som endast med hjälp av en käpp söker sig fram efter trottoarkanten vid sina mödosamma promenader. Det är förvånansvärt, att en blind med endast detta enkla hjälpmedel till förfogande kan undgå att råka ut för någon olycka, särskilt om han är bosatt i en stad med dess starka trafik.

Vida säkrare kan de blinda känna sig, som har ledarhundar till sitt förfogande. Emellertid är det åtskilliga blinda som icke har ekonomiska möjligheter att skaffa sig dessa säkra följeslagare. En ledarhund betingar för närvarande ett pris av ca 1 500 kronor. För dem som endast har folkpension och blindtillägg att existera på är det givetvis inte möjligt att göra ett så relativt stort kapitalutlägg och dessutom bestrida utgifterna för hundarnas underhåll.

Här bör staten träda hjälpande emellan. I vilka former hjälpen bör lämnas skall jag inte här gå in på. Jag hemställer,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t, efter erforderliga undersökningar, måtte inkomma med förslag i syfte att kostnadsfritt ställa ledarhundar till förfogande för de blinda, som är i behov av sådana och icke själva har ekonomisk förmåga att anskaffa dem.

Stockholm den 20 januari 1954.

Knut Senander.
